

Lukáš (16) zachycuje vyprávění Pána Ježíše, jak krátce po sobě zemřeli dva lidé. Jeden, jmenoval se Lazar, se ihned po své smrti ocitl v náruči úžasného Božího muže, Abrahama, tedy v nebi. Jméno druhého zesnulého neznáme. Jen víme, že taky zemřel a že „*v podsvětí (tedy v pekle) v mukách pozdvihl oči*“ a pokouší se toho Abrahama ukecat:

„Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, aby namočil špičku svého prstu vodou a ochladil můj jazyk, neboť trpím bolestí v tomto plameni.“ (Lukáš 16,24) Abraham mu vysvětluje, že to nejde, protože mezi těmi dvěma místy je obrovská propast, kterou teď už nikdo nepřekoná. V tu chvíli ten bezejmenný člověk tam hluboko začíná vzpomínat: *„Prosím tě tedy, Abrahame, pošli Lazara do domu mého otce. Mám pět bratrů, ať jim přinese tu důležitou zprávu, aby oni taky nepřišli do tohoto místa muk.“* A Abraham mu na to říká: *„Když neposlouchají Bibli (Mojžíše a Proroky), nedají se přesvědčit, **ani kdyby někdo zemřelý vstal z mrtvých...**“*

Víš, Ježíšova sláva se ukáže nejen na nás, kdo jsme pro věčnost zachráněni. **Ježíšova sláva se ukáže i na těch, kdo zůstanou v odsouzení**, do kterého sami vstoupili svými životy tady a hlavně odmítnutím Ježíše. Ano, Ježíšova sláva se ukáže i ve věčném trápení! To nebude sláva Boží záchrany, ale **sláva Boží spravedlnosti!**

Všimni si, že **ten člověk v pekle vůbec neprotestuje**, kde že se to nachází! Tam „hluboko dole“ totiž každý pochopí, co udělal nebo neudělal a co dobře nebo špatně. Tam bude každý perfektně rozumět, proč tam je a kde je...

Satan je Žalobce. (Zjevení 12,10) Myslím si, že v pekle budou nekonečně dlouho stále dokola znít žaloby - výčitky. Představuji si, jak tam někdo zkroucený zmíněnou bolestí bude rozjímat:

a) *„Ano, jsem tady spravedlivě, já sem patřím... Tu malou Bibli nám dali kdysi ve škole. Já pyšný hlupák jsem ji hned hodil do koše... To budou **výčitky sobě samému.**“*

b) Nepochybně budou v pekle znít **výčitky i vůči druhým**: „*Naše učitelka se všemu křesťanskému jen vysmívala. Šéf mě shazoval před ostatními, že se o takové věci vůbec zajímám, tak jsem se na toho Ježíše vykašlal. Já slaboch...*“

c) Když je satan žalobce, obávám se, že tam budou **výčitky i vůči křesťanům**, kteří mlčeli: „*Ano, jsem tady právem – jsem tu za své špatné činy a za své odmítnutí Ježíše. Ale oni věděli, že sem směřuji! Oni znali cestu Záchrany a nic mi neřekli! Sobci, pokrytci, nafučenci... Oni mě nevarovali! Natož aby mi ukázali cestu, jak se tomuto místu vyhnout. Občas mezi zuby něco utrousili **tím svým trapným křesťanským jazykem**, až se mi to úplně hnusilo. A současně byli primitivně zakomplexovaní. Pořád se tam kdesi zavírali v těch svých modlitebnách a na svých akcích, a nás obyčejné mezi sebe ani nechtěli! Normálně se o tom svém Ježíši styděli mluvit. Kdyby aspoň teď mohl někdo z nich přijít, omočit špičku prstu ve vodě a svažít mi jazyk...*“

To snad stačí... Je to strašení, můj milý, moje milá? Je to něco jako vyhrožování? Všiml sis, že každý den chodíme kolem varovných tabulek „Vysoké napětí – životu nebezpečno“? Většinou tyhle tabulky za vyhrožování nepokládáme. Jsme za ně vděční a uctivě respektujeme. Vezmi prosím na vědomí, že **biblická zpráva o pekle je taková výstražná tabulka!**

Hm, budou v nebi lidé, kteří za tebou přiběhnou a celí šťastní ti skočí kolem krku, že **jsi jim ukázal cestu, jak se spojit s Ježíšem**? A budou v pekle lidé, kteří na Tebe budou vzpomínat s výčitkou a zlobou, že **jsi jim nic neřekl**? Já můžu na obojí otázku říct: „ANO, budou na mě vzpomínat tam i tam!“ Modlím se, aby těch prvních (v nebi) bylo co nejvíce, a těch druhých (v tom pekle) aby bylo co nejméně... Moc ti přeji, aby jednou v nebi za tebou přiběhlo dvacet, třicet nebo i padesát tvých kamarádů a známých poděkovat Ti, že jsi je přivedl k Ježíši! Ujišťuji Tě, že **je to možné!**

Nejraději bych řekl, Pane Ježíši: „Smiluj se prosím nad lidmi kolem nás...“ Jenže ty ses už smiloval! Ted' je řada na nás, abychom se Ti dali k dispozici a přinesli jim Tebe...